

tělo záblo, jak mu větrný vír profukoval halenu, a prsty, kterými se držel sedla, mu křehly jako rampouchy. Ale pán z Větrova, jenž seděl v sedle před ním, prudčeji a prudčeji hnal větrného koně, až mu pěna od udidel stříkala. Na samou noc vjeli do paláce na vysokánské hoře. Třikrát se otočili na nádvoří a potom i s koněm vjeli do ohromné síně.

„Sestřičko drahá, vedu ti ševce, ten si troufá dát tvé střevíce do pořádku!“ křikl vesele pán z Větrova a tak šfouchl loktem do zkrhlého Jíry, až ten se z koně skutálel. Ani nestačil na nohy vstát, už se ve velké síni otevřely dveře a proti Jírovi vyrazila taková zář, až mu do očí slzy vyhrkly. Teprv za chvíli, když co nejúžeji přimhouřil víčka, spatřil, že vprostřed té záře stojí přejasná paní a v ruce drží pár zlatých střevíců.

„Vítám tě, člověče,“ usmála se Sluneční paní na Jíru, „tu jsou ty moje střevíce. Rozedraly se mi dnes kvečeru, a zítra v nich musím znova na pouť. Dáš-li mi je přes noc do pořádku, dobře se ti odměním!“

Jíra jednou rukou přicloužil oči a druhou vztáhl po střevících. Ale běda! Střevíce pálily, jako bys žhavý kov z výhně vytáhl, a šla z nich taková záře, že oči oslepovala. Jíra se lekl, téhle práce že schopen nebude. Vždyť sotva se jen dotkl střevíců, už mu na prstech naskákaly puchýře a kůže na dlani mu pukla. A ještě hůř s očima, ty by si při takové práci vypálil docela!

„Škoda,“ řekla Sluneční paní, když Jíra prohlásil, že její střevíce spravovat nemůže, „byla bych ti za tu práci vyplnila jakékoliv tvé přání!“

„Jakékoliv?“ zachvěl se Jíra, „já mám jen jedno jediné přání: abych byl tam, kde je moje Jasněnka! I takové přání byste mi vyplnila?“

„I takové,“ přikývla Sluneční paní. „Když mi přes noc spravíš mé střevíce, porozhlédnu se zítra do všech koutů světa po tvé ženě. Předemnou zůstává máloco utajeno.“

A tu Jíra bez meškání slíbil, že stůj co stůj přes dnešní noc sluneční střevíce opraví. Dal si přinést kovářské kleště, aby si docela

